

Hensyn til Indretning som Vedligeholdelse er skikket til Formaalet, kun opnaas, naar Politiets Tilladelse til at drive saadan Kørsel udkræves. Da det erkendes, at Forholdene kan stille sig forskelligt paa de forskellige Steder i Landet, og at navnlig Politiets Tilladelse udenfor Købstæderne kan være mindre paakrævet, har Flertallet foreslaaet det overladt til Kommunalbestyrelserne, paa Landet Amsraadene, at bestemme, om den foreslaaede Regel skal træde i Kraft indenfor vedkommende Myndigheds Omraade.

Medens et Medlem (Madsen) ikke har taget Stilling til Spørgsmaalet, har Udvalgets Mindretal (Bilfeldt, Kyhl, Petri og Thomsen) ikke kunnet gaa med til Forslaget. Mindretallet mener, at de i §§ 18 og 21 indeholdte Regler i Forbindelse med den foreslaaede Anmeldelsespligt er et tilstrækkeligt Værn for Publikums Sikkerhed. Endvidere har det henvist til, at der i vidt Omfang ved Politivedtægtsbestemmelser eller særlige Droskerelementer er truffet eller kan træffes regulerende Bestemmelser paa dette Omraade, og at det, hvis der ad den Vej ikke kan naas en tilfredsstillende Ordning, fordi Friheden til at drive Vognmandsnæring er til Hinder derfor, i hvert Fald ikke kan anses rigtigt at fjerne denne Hindring ved en Bestemelse i Loven om Motorkøretøjer, som indskrænker denne Frihed.

Stykke 2, 1ste Punktum, svarer ganske til nuværende § 31, Stykke 1. Denne Regel er, for saa vidt angaar Ruteautomobilkørsel, ændret ved Færdselslovens § 19, og det er Hensigten med Stykke 2, 2det Punktum, at opretholde denne Tilstand.

Nuværende § 31, Stykke 2, er foreslaaet udeladt, idet det findes upaakrævet at have en Lovbestemmelse om dette Forhold.

§ 37, Stykke 1, svarer til nuværende § 33, Stykke 1, med følgende Ændringer:

Ligesom den nugældende Lov fritager den for Motorkøretøjet ansvarlige for Ansvar, naar det oplyses, at den skadelidende forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden, har Udvalget ment, at det samme bør gælde, naar Skaden er hidført forsætlig eller ved grov Uagtsomhed af en Motorkøretøjet uvedkommende Trediemand. Endvidere har man foreslaaet tilføjet en Bestemmelse, der vil aabne Domstolene Adgang til at skønne frit om, hvorvidt der overhovedet skal ydes Erstatning, og i bekræftende Fald hvorvidt der skal ydes fuldstændig eller nedsat Erstatning, dels i det Tilfælde, at Skaden alene skyldes den skadelidendes eller Trediemands simple Uagtsom-

hed, dels i det Tilfælde, at Skaden skyldes Fejl baade fra Motorkøretøjets Side og fra den skadelidendes eller Trediemands Side.

Stykke 2 svarer til nuværende § 33, Stykke 2, dog med en ændret Formulering af Stykkets Begyndelse.

Stykke 3, 1ste Punktum, svarer til nuværende Stykke 3. I 2det Punktum har Udvalget foreslaaet udtrykkeligt udtalt den allerede gældende Regel, at den for Motorkøretøjet ansvarlige kun hæfter efter de almindelige Erstatningsregler for Skade, der forvoldes paa Personer og Gods, som befordres uden Betaling. I 3die Punktum indeholdes en helt ny Regel, hvorefter Erstatningsansvaret for den for Motorkøretøjet ansvarlige overfor de Personer, der mod eller uden Betaling lader sig selv eller deres Gods befordre med Motorkøretøjet, begrænses til det Beløb, for hvilket der er eller burde være tegnet Ansvarsforsikring, dog at denne Begrænsning ikke gælder overfor den, der forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden. Der er fra flere Sider indenfor Udvalget fremsat Ønske om, at der i Loven fastsættes bestemte Grænser for det Erstatningsansvar, der kan paadrages ved Benyttelsen af et Motorkøretøj, idet det er anført, at det er urimeligt, at der ingen Grænser er for Størrelsen af de Erstatningsbeløb, som en Vognmand kan komme til at betale paa Grund af Fejl, som hans Chauffør begaar, og at det er umuligt gennem Ansvarsforsikring at dække sig for alle Eventualiteter, saalænge der ikke er fastsat bestemte Maksima for Erstatningssummerne. Udvalgets Flertal har ikke ment at burde foreslaa en almindelig Regel herom, men har intet fundet at erindre imod en Begrænsning med Hensyn til Skade paa Personer og Gods, der befordres med Motorkøretøjet, idet de skadelidende i disse Tilfælde frivilligt har underkastet sig den med Motorkøretøjets Benyttelse forbundne Risiko. Overfor de skadelidende, hvorved i første Række maa tænkes paa betalende Passagerer, vil Begrænsningen næppe faa større praktisk Betydning, idet det maa antages, at de i § 38 foreslaaede Ansvarsforsikringssummer i Reglen vil være tilstrækkelige til Dækning af de paadragne Skader.

Stykke 4—6 svarer ganske til nuværende § 33, Stykke 4—6.

Stykke 7 svarer til nuværende § 33, Stykke 8, dog med den Ændring, der følger af, at Afgiftsbestemmelserne ikke er optaget i nærværende Lovudkast.

Nogle af Udvalgets Medlemmer har foreslaaet en Tilføjelse om, at Salg af et Motorkøretøj, mod hvis Ejer (Bruger) der